

Lovas István

A média rabszolgasága

Udo Ulfkotte tizenhét éven át a vezető német konzervatív napilap, a Frankfurter Allgemeine Zeitung (FAZ) külpolitikai szerkesztője, illetve haditudósítója volt

Kötete szeptember 11-én látott napvilágot a német könyvpiacra Megvásárolt újságírók – Miként irányítják a politikusok, a titkosszolgálatok és a nagytőke a német tömegmédiát címmel. Annak ellenére, hogy a legnagyobb német internetes könyvterjesztő, az Amazon.de csak szeptember 22-én kezdte árulni, néhány nap alatt sikerlistájának a csúcsára hágott. Vagyis Németország legnagyobb példányszámú vásárolt könyve lett. Miközben erről a megasikeréről a német sajtó egyetlen szót sem ejtett.

A kínos hallgatás oka a könyv tartalma és szerzője. A 336 oldal terjedelmű, mintegy hatszáz lábjegyzettel ellátott művet nem lehet a szokásos „összeesküvés-elmélet” felkiáltással elhessegetni, hiszen a szerző több mint másfél évtizeden át Németország legtekintélyesebb napilapjának szerkesztője volt. Ezért könyvében több helyen bocsánatot kér, és kijelenti, szégyelli, amit tett. Vagyis azt, hogy pénzért, luxustutázások és egyéb juttatások fejében azt írta, amit megrendeltek tőle.

Ulfkotte táblázatokban mutatja be, hogy Németország legnagyobb médiumainak vezetői és elit újságírói név szerint mely lobbiszervezet(ek) tagjai, hová vannak „bekötve”. Néven nevezi azokat is, akik a kulisszák mögött egyetlen irányba befolyásolják a médiát. Ilyenkor csak a hallgatás a kivezető út. Mert az sem jön be, ha az érintettek összeesküvés-elméletek felemlegetésével akarják hiteltelelni a mondanivalót. Vagy mint nálunk szokták a főleg Soros-támogatású portálok, amelyek vicsorító kínjukban holdfénynél hóböbrbe varrt iratokról, paksi csőszkunyhóba tévedt jugoszláv búvárokról „konteóznak”. Márpedig a kötetben igen egzakt módon bontakozik ki az, ahogyan például a David Rockefeller által alapított Trilaterális Bizottság, a Bilderberg-csoport és más transzatlanti intézmények hogyan szabnak irányt a médiának.

A könyvben bőszégesen adatolt valóság a legvadabb „konteós” képzeleten is túlszár. Hiszen arra is fény derül, hogy a német szerkesztőségekben (!) dolgozó titkosszolgálati ügynökök olykor azt is megszabják, hogy ismert újságírók közül kinek a neve alatt jelenjék meg egy-egy előre megírt cikk. Amiért persze az illető busás pénztalomban részesül.

A FAZ korábbi munkatársa leszögezi: teljesen mindegy, hogy melyik német lapot vesszük meg, mely német tévéadót nézzük: egyforma és mani-

pulált üzenetet kapunk. Amire a németek egyre inkább ráébrednek. Ezért esnek drámai gyorsasággal a nyomtatott lapok példányszámai. Könyve végén Ulfkotte egyenesen lázadásra szólítja fel honfitársait: még kevesebb lapot vásároljanak, hogy még több hazug, megvásárolt újságíró maradjon munka nélkül. Azok, akik hatalmas kenőpénzért teljesítik irányítóik utasításait, s arra biztatja olvasóit, hogy egyes, eddig nem manipulált internetes forrásokat olvassanak, amelyek közül fel is sorol néhányat.

A szerző pontosan bemutatja azt is, mely adó vagy mely lap melyik politikai párthoz tartozik. A „független” közszolgálati ZDF televízióban például csaknem minden szerkesztőnek párttagkönyve van. A német médiában a „nézetek sokszínűségét” pedig csak tetteik. A valóság az egyenhezugság, legyen szó az amerikai külpolitikáról, az Egyesült Államok elnökéről vagy az euró hasznosságáról. Néhány éve már kiszivárgott annak a szerződésnek a szövege – és a Wikipédiára is felkerült –, amelyet minden olyan újságíróval aláíratnak, aki az Axel Springer óriási kiadó valamelyik lapjához szegődik el, mint a vezető német bulvárlaphoz, a Bildhez vagy a hazai balliberálisaink által szintén oly kéjjel „német jobboldali konzervatív” nevezett Die Welthez. E szerződés öt pontja közül az egyik a transzatlanti kapcsolatok támogatása, a másik Izrael állam lényegi jogainak és a zsidó-német megbékélésnek az előmozdítása.

Ulfkotte maga is titkosszolgálati szakértő, és tagja volt az amerikai Marshall Memorial Fund nevű, szintén a „transzatlanti baráti kapcsolatok elmélyítésén” dolgozó szervezetnek, amely egyike a német médiát irányító intézményeknek. A szerző már könyve elején leszögezi, hogy a német hírekre a legnagyobb befolyást az Egyesült Államok és Izrael gyakorolja. Olyan kézikönyveket is említ, amelyek rögzítik, mely minőségi médiumokra kell hatást gyakorolni. Ezek merő véletlenségből ugyanazok, amelyekben hazánkról a legvehemensebb támadások jelennek meg.

Az amerikai hadügyminisztérium hosszú évek óta dollármilliárdokat költ arra, hogy világszerte a neki megfelelő propaganda jelenjék meg a médiában. E minisztérium egyik ilyen törekvése, hogy Amerikát kedvező színben tüntesse fel, míg Oroszországot a gonosz országának.

A Lengyelországból a második világháború idején menekült család gyermekeként Németországban felnőtt Josef Jofféről, a balliberális Die Zeit című hetilap kiadó-főszerkesztőjéről sok szó esik a könyvben. Ő egy CIA-hez közeli agytrösztnek, a The Aspen Institute-nak is a tagja. Joffe médián túli szerepéből Ulfkotte majd' húszat sorol fel, beleértve az olyan igazgatótanácsi

tagságot, mint a New York-i Goldman Sachs alapítvány, az izraeli Ben Gurion Egyetem vagy a Nemzetközi Stratégiai Tanulmányok Intézete. A Die Zeit a mindenkori jobboldali kormányok idején a Magyarországot támadó német média frontvonalába tartozik.

A szerző részletesen ismerteti nem csak a megvásárolt újságírók által leírt hazugságokat, de azt is, hogy milyen esetekben kell hallgatniuk. Mint amikor haditudósítóként szemtanúja volt, hogy az 1980-tól nyolc éven át tartó Irán elleni háborúban Irak német gyártmányú mérges gázt vetett be. Erről egyetlen sort sem írhatott, és az elgázósított iráni holttestekről készült fotóit se helyezhette el lapjában.

Ismerteti azt is, hogy kik állnak egyes nemzetközi újságíró-szervezetek mögött. A „sajtószabadságot védő” és az egyes országokban meglévő sajtószabadságot osztályozó Riporterek Határok Nélkül nevű szervezetről például azt írja, a mögött korábban az amerikai külügyminisztérium és George Soros – ne hamisítsuk meg hivatalos nevét – állt.

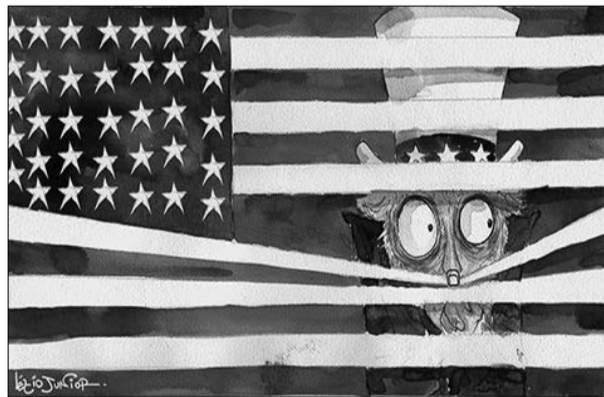
Ulfkotte kitér az újságírókat irányító szervezetek funkciójának bemutatására is. A Trilaterális Bizottságról azt írja, hogy számára a „globális kormányzás kormányok nélküli kormányzást, kormányok nélküli világuralmat jelent”. Hozzáteszi: e bizottság „világszerte szét kívánja rombolni az állami funkciókat, és úgynevezett nem kormányzati (civil)szervezeteket használ fel arra, hogy a meglévő kormányok feje fölé a népek sorsát irányítsa”. Ó, ártatlan Norvég Alap! – kiálthatnánk fel.

Ami Sorost illeti, róla a szerző idézi a baloldali brit New Statesman nevű hetilap egyik, 2003-ból megjelenő írását is, mely szerint „George Soros talán nem nevezhető közvetlenül fizetett CIA-ügynöknek, mint azt néhányan megtették. De az kétségtelen, hogy cégei és civilszervezetei szorosan együttműködnek az amerikai terjeszkedéssel. Soros, Rockefeller és a transzatlanti agytrösztök „mindenekelőtt hatalomstratégiai és gazdasági megfontolásokból a korábbi keleti tömb országaiban, a Közel-Keleten és Észak-Afrikában kormányok megdöntésében vettek részt”. Ulfkotte a Soros-féle Nyílt Társadalom Alapítványt az ilyen, „népi” puccsok szervezésében elsőrendű szereplőként mutatja be. A német média pedig mindebben tevőlegesen segíti őt, írja később.

A kötet szerzője a kádári időkben is külföldön utazgató, szabad demokrata ellenzéket agyonszerető Joachim Gauck német államelnököt sem kíméli. Leírja róla, hogy tagja az igen befolyásos elit transzatlanti társaságnak, a berlini székhelyű Atlantik-Brücke (Atlanti Híd) szervezetnek.

Könyve legvégén a Frankfurter Allgemeine Zeitung volt munkatársa „megfenyegeti” a német médiát azzal, hogy kötete csupán az első része egy trilógiának. Tanács politikusainknak: ha német újságíró közelít felénk előre megrendelt cikkéhez jobboldali mondatfecniket „gyűjtve”, azzal üdvözljük, hogy rákérdeznek, élvezték-e Ulfkotte könyvét.

Forrás: Magyar Hírlap – 2014.10.17.

EURÓPAI IDŐ – Az Európai Unióban szabadságát és önrendelkezését megteremteni kívánó erdélyi magyarság lapja – ISSN 1220-9929
 Főszerkesztő: Horváth Alpár. Helyettes főszerkesztő: Stóffán György. Felelős szerkesztő: Simon Ildikó. Főmunkatárs: Borsos Géza, Kolombán Sándor, Krasznai Zoltán.
 A szerkesztőség postacíme: Európai Idő, 520085 Sf.Gheorghe, Str. Daliei nr. 2. bl. 44. sc. C. ap. 1.. Tel./fax: 0267-318 895. Honlap: <http://www.e-ido.com/> E-mail: europai_ido@e-ido.com
 A kiadó Bankszámla: COD IBAN: RO490TPV300000597085R001 – OTP BANK SFANTU GHEORGHE. Főkönyvvitel: Illyés Veronika. Könyvvitel: Simon Ildikó.
 Terjesztés: az Európai Idő Terjesztőhálózata. Felelős terjesztő: EI-KIA Kft. Nyomda: Tipotex Nyomda – Brassó

Az Európai Idő hasábjain szerző nevével, szignójával stb. megjelent írárok illetve más forrásból átvett cikkek, illusztrációk nem föltétlenül tükrözik a szerkesztőség véleményét, s így felelősséget sem vállalunk ezek tartalmáért! A cikkekért minden esetben azok szerzői a felelősek.